

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένας ελέφαντας πρωτοχρονιάτικος «μπακαρατζίκος». Πώς ζει νάχτηκε ο Τσοκόπουλος. Ένα επιτυχές καλαμπούρι. Άνεκδοτα των πελεγμένων. Η αυτοδουσία ενός εδελοντού από την Κρήτη. Τι έκαμε για να πολεμήσει υπέρ της πατρίδας του. Η αποκαλυπτική επιστολή. Μετά τη μάχη του Σαρανταπόρου. Στην πηγή. Η αγριότητα του Τούρκου. Πώς τον τιμώρησε ο γενναίος Κερκυραίος. Τα λάφυρα. Ο κευμαρής του βασιλέως, κτλ.

μακαρίτης Γ. Τσοκόπουλος εκλήθη μία βραδυά παραμονής Πρωτοχρονιάς να κόψουν την βασιλόπιττα σ' ένα σπίτι φιλικό.

Δεν πρόφτασαν όμως να καθίσουν στο τραπέζι, και δυο κύριοι ρίχνουν την ιδέα :

—Κάνουμε έναν μπακαρατζικό;

—Τί μπακαρατζικό; ρώτησε ο Τσοκόπουλος.

—Νά, να παίξουμε έναν μπακαρά μικρόν, μόνο με εδεκαρίτσες.

Παρασυρθείς από τα ύποκορυστικά αυτά ο μακαρίτης Τσοκόπουλος, μπακαρατζίκος, εδεκαρίτσες κλπ., δέχτηκε, αλλά όταν δασκάσει να σηκωθεί, είδε ότι δεν του έμεινε πεντάρα. Κι' η εκατό πενήντα πέντε δραχμές που είχε στην τσέλη του, κυλίσανε στις τσέτες των άλλων.

—Και του χρόνου! του είπαν οι φίλοι του όταν σηκώθηκε... πενήντα και φύγη.

—Τί και του χρόνου; Δηλαδή; ρώτησε.

—Και του χρόνου να ξαναπαίξουμε μπακαρατζικό!

—Α, φίλοι μου, τους είπε τότε ο Τσοκόπουλος, σάς δροκίζωμαι ότι μπακαρατζίκος δεν θα ξαναπαίξω. Μπακαρά, αν θέλετε, μάους, λιουσκέν, παύτα, ναί, αλλά μπακαρατζικό όχι!...

—Γιατί;

—Γιατί ο κύριος αυτός μπακαρατζίκος είχε πολύ... μασκαρά-τζίκι ο γάμος μύνα!...

Όταν ο ελληνικός στρατός, στά 1912, μετά τη μάχη της Έλασσονας, κατέλαβε την πόλη, στον ύπολοχαγό κ. Ι. Καζαντζή παρουσιάστηκε ένας στρατιώτης, ο οποίος ήταν γνωστός στο λόχο από το όνομα Βασσάλος, και του έδωσε μίαν επιστολή.

Ο κ. Καζαντζής άνοιξε την επιστολή αυτή και έκπληκτος διάβασε τα εξής:

«Κύριε Διοικητά,

»Ήθελα να πολεμήσω διά το μεγαλείον της πατρίδος μας, αλλά δεν το κατόρθωσα, διότι καταγόμενος εκ Κρήτης, δεν εγενόμην δεκτός ως εδελοντής. Εφρόντισα όμως και έμαθα ότι ένας παλαιοελλαδίτης στρατιώτης Βασσάλος, εύρισκεται στην Αμερική και υπό το επώνυμον αυτό κατετάχην.

»Εάν φανευθώ στο πεδίον της τιμής, ειδοποιήσατε τον πατέρα μου. Ονομαζόμαι Κονταδακάνης».

Ο Κρητικός αυτός έδελοντής, ο γενναίος και καλός Κονταδακάνης, έπεσε, έπειτα από λίγες ημέρες, μαχόμενος, στο πλευρό του κ. Καζαντζή, κατά την μάχην της Λίκαταρής.

Ένας άλλος πάλιν στρατιώτης, Ευστάθιος Παγιατής ονομαζόμενος, από το χωριό Λιαπάδες της Κερκυρας, άνηκον στο 10ο πεζικό σύνταγμα, της τρίτης μεραρχίας, το βράδυ της πρώτης ημέρας της μάχης του Σαρανταπόρου, όταν η μάχη έτελειώσεν, έπληγε έντελως δο-πλος σε μία πηγή, που του έδειξε ένας ντόπιος, για να γεμίσει τα παπούδια της δημοσίας του νερού.

Όταν όμως έφτασε στην πηγή, είδεν εκεί κι' έναν Τούρκο στρατιώτη να παίρνει νερό.

Ο Τούρκος μάλιστα είδε τον Έλληνα στρατιώτη, τον πυροδότησε άμέσως. Η σφαίρα όμως εύτυχώς δεν τον πέτυχε, αλλά του τρύπησε ένα-δυο παπούδια.

φράγκα πάρα πάνω, του πρόσθεταν από ταπειό αυτό μα-δυο ροδολάκια κι' ένα στεφάνι από κισσό. Η σ' Αλληγορία των τριών 'Αρετών έκδοσε δέκα φράγκα, ή έπιγραφή όμως ε'γάτα με δως σ' αγαπώ με τα γράμματα από μαλλιά καστανά και τα κεφαλαία από μαλλιά ξανθά. Ήταν σχετικώς πολύ φτηνή.

Με τους έξωφροντισμούς αυτούς γελοῦς βέβαια, αλλά μήπως δεν θα γελάσουν και με μας οι απόγονοί μας; Μήπως είνε λιγότερο έξωφρονικά τα πλατύνει ή τα βαρυνόμενα μαλλιά και ή φωτογραφία μιας γυναίκας κάτω από την σιδηρόφρακτι συσκευή της περμανάντ δεν προκαλεί την έκπληξη, σε δους θέν ξέρουν τα μυστήρια της γυναικείας φιλοσοφίας; Το ρητό «Μπράβο στά κάλλη τί είνε ο πόθος», είνε πολύ άρχαιο. Και θα έταρμζότα πιστά όσο υπάρχουν γυναίκες και όσο υπάρχουν άνδρες στους οποίους θέλουν να άρξουν.

—Βρέ σκυλί, του φωνάζει τότε ο Παγιατής, να μου χαλάσεις τα παπούδια γυρεύεις;

Κι' αν και άσπλος έντελως, ρίχνεται άπάνω στον Τούρκο και του άρπάζει το τουφέκι από την μπουκα.

Ο Τούρκος πυροβολεί και πάλιν και ή σφαίρα διαπερά την παλάμη του Παγιατή. Τότε κι' αυτός βγάδει την έπιτολόγη του και τριπάζει τον Τούρκο στο κεφάλι.

Κατόπιν παίρνοντας ως λάφυρο το όπλο και την έπιτολόγη του φωνεόντος Τούρκου, τα πήγε στον άσκητή του.

—Πάρε, του λέει, κύριε διοικητά, έτοῦτα έδώ ως άποχρήματα γά τα παπούδια του δημοσίου, που μου τρύπησε ο Τουρκαλάς!...

Μιά φορά ο βασιλεύς Κωνσταντίνος συνάντησε έναν εύζωνο, του οποίου είχε βαφτίσει το έβδομο παιδί, κατά την συνήθεια που ίσχυε τότε να βαφτίσει ο βασιλεύς το έβδομον τέκνον κάθε οικογενείας.

Ο Τούρκος άρχισε να ρωτά τον εύζωνα για άάφορα πράγματα κι' έκείνος του άπαντούσε με άφρογος.

Άξανα ο Κωνσταντίνος γυρίζει και του λέει:

—Τό ξέρεις όμως, κομπάρσο, ότι δεν είσαι εγγενής;

—Γιατί; μουρμούρισε ο εύζωνος, σαστισμένος.

—Γιατί τόσην ώρα μλάμε και δεν μου είπες άκόμη τί κάνει ή βα-φτιστικά μου!...

Όταν άπεφασίσθη να μετατεθεί ή πρωτεύουσα από το Ναύπλιο στην Αθήνα, έγινε σκέψη ότι πρέπει να κτισθί κι' ένα άνάκτορο για τον βασιλέα.

Άλλά πού;

Άρχικώς λουπόν άποφασίσθηκε να κτισθί το άνάκτορο επάνω στην Ακρόπολη. Ο Γερμανός μάλιστα άρχιτέκτων Σήγκελ έξελόνησε και σχέδιον όρώρας οικουομής 'Ισσοκού ρυθμού.

Την ιδέα αυτή την συνέλαβε ο άδελφός του 'Οθωνος, πρίγκιψ Μαξιμιλιανός, και την υιοθέτησε κατόπιν και ο 'Οθων. Σχεδόν δέ είχε άποφασισθί και ή έναρξ της οικουομής, ότε πληροορηθήτε το πράγμα ο πατέρας του 'Οθωνος, βασιλεύς της Βαυαρίας Λουδοβίκος, ο οποίος έσπευσε να σταίλι στον 'Οθωνα έπιστολήν έμποδίζοντας αυτόν να βεβήλωση τον ιερό χώρο της Ακροπόλεως.

Νά ή όρώρα και Ιστορική αυτή έ-

πιστολή :

«Επί της Ακροπόλεως—έγραψεν ο μεγάλος εκνεύσιος φιλέλληνας—δέν επιτρέπονται οικουομαι. Τα άθάνατα μνημεία του παρελθόντος δέν άρμόζει να άναμυθούν με νέας οικουομάς. Τα άνάκτορά σου πρέπει να έγείρηξ επί θέσεως της οποίαν δέν θα δύνανται να φθάνουν μυθροί από της θαλάσσης έκσφενδονίζόμενοι...»

Κι' έτσι έγλύτωσεν ή Ακρόπολις από μίαν άσχημίαν και ή Έλλάς από ένα όνειδος.

Ο άέλιμστος βασιλεύς μας Γεώργιος άγαπούσε και έκτιμούσε έξαιρετικά τον άέλιμστο πρωθυπουργό Γεώργιο Θεοτόκη. Η σχέση των δύο αυτών άνδρών είχαν φτάσει σιγά-σιγά σε μεγάλο βαθμό οικουοτήτος. Έτσι κάποτε ένώ ο Θεοτόκης έλαβε έπιστολήν πρόσκληση να πάη να γεμιάσει στα άνάκτορα, δέν έπληγε, με τί δικαιολογία ότι ήταν άδιάθετος. Η έφημερίδες όμως παρεξήγησαν το γεγονός και το έχαρακτήρισαν ως έκδήλωσι διαφανούς μεταξύν στέμματος και πρόέδρου της κυβερνήσεως. Γρήγορα όμως ο Γεώργιος έδωκε τα πράγματα στη θέα τους. Γά να δειξη πόσο συμπαθούς κι' έκτιμούσε τον Θεοτόκη, του έστειλε δυο κουτιά πούρα 'Αδάνας!... Και ο Σουφής έγραψε σχετικώς :

Η γνωστή διαφωνία, που τοσοῦτον έθρυλήθη, εις καπνούς άρωματώδεις άψε σβύσε διελύθη!

Την έδωκε της έκλογικής άποτυχίας του μεγάλου πολιτικού Χαριλάου Τρικούπη ο γανατικός άπαδοί του άντιπάλου του Θεοδώρα Δηληγιάννη την δέχτηκαν με τρελή χαρά. Μαζεύτηκαν δηλαδή στο σπίτι του Δηληγιάννη και έξασσαν σε ούθανομίες ζητωκραυγές. Άλλά ο Δηληγιάννης λυπήθηκε για τις έκδηλώσεις αυτές. Διέταξε λοιπόν να άψουν άμέσως και ετσι :

—Σιωπήσατε, κύριοι! Το γεγονός δέν είνε χαρμόσυνον. Άποτελεί άντιθέτως μεγάλην άπώλειαν και διά την Βουλήν και διά την χώραν.